

Elisei, omul lui Dumnezeu

Prefață

Numele *Elisei* înseamnă „Dumnezeul meu este mântuire” și în concordanță cu numele său Elisei a fost folosit mai mult decât toți profeții Vechiului Testament să reveleze harul măreț și îndurarea lui Dumnezeu pentru un popor vinovat. În zilele lui se pierduse complet părtașia poporului cu Dumnezeu sub conducerea căpeteniilor și preoțimii lui. Atenționările lui Elisei nu au putut să aducă poporul înapoi la Dumnezeu. După ce a devenit vizibilă ruina totală a poporului lui Dumnezeu, în îndurarea Sa Dumnezeu trezește un bărbat care independent de Templul sfânt, rânduit de Dumnezeu, și de preoția oficială, așezată de Dumnezeu, merge prin ținutul celor zece seminții răzvrătite, făcând minuni ale harului și oferind harul lui Dumnezeu tuturor celor care erau pregătiți să-l primească prin credință.

Vedem astfel în istoria lui Elisei o confirmare a principiului important, că Dumnezeu, cu toate că El a încredințat poporului Său rânduieli, pe care să le respecte, totuși nu rămâne legat de ele și nu se limitează la ele, atunci când omul eșuează în responsabilitatea lui. În toate aceste căi ale harului divin Elisei avea onoarea mare de a prefigura venirea lui Hristos, a Unsului lui Iehova, care în zilele Lui pe pământ a mers din loc în loc făcând bine, independent de autoritatea preoților și căpeteniilor, și Și-a revendicat dreptul suveran al lui Dumnezeu să Se ridice mai presus de rânduielile Legii, de exemplu deasupra sabatului, ca să dovedească har păcătoșilor.

Introducere

Niciodată pe parcursul istoriei lui Israel starea morală a națiunii nu a fost așa de rea ca în timpul împăratului Ahab. Despre acest om slab și păcătos citim: „A făcut rău în ochii Domnului mai mult decât toți cei care au fost înaintea lui.” Legea a fost încălcată. Închinarea la idoli era generală. Se plecau înaintea vițelilor de aur din Betel și Dan. Profeții falși au introdus practicile păcătoase în țara Domnului. Sub conducerea împăratului și a soției lui închinătoare la idoli națiunea a decăzut de la Domnul și s-a dovedit maturizată pentru judecată.

Cu toate acestea Dumnezeu nu Se îndepărtează încă definitiv de această națiune, care a decăzut judecării. În loc să pedepsească poporul cu judecata meritată, El trimite pe profetul Său Ilie, ca să le pună în lumină adevărata lor stare și să-i cheme înapoi la sine. Viața și minunile lui Ilie erau o mărturie unitară împotriva necredincioșiei națiunii. Anii de secetă, focul din cer, nimicirea profeților lui Baal, judecata asupra conducătorului oștirii și a celor cincizeci ai lor, pedeapsa anunțată împăratului din cauza viei lui Nabot și scrisoarea adresată împăratului necredincios din Iuda, toate acestea erau acuzații solemne împotriva răului crescând.

Cu regret slujba lui Ilie a adus numai la lumină cât de mult a eșuat Israel, în ceea ce privește responsabilitatea lui. Ea a arătat clar că națiunea nu numai a încălcat Legea și era căzută în

idolatrie, ci și că profețiile, care ar fi trebuit să cheme înapoi poporul decăzut, nu au putut da naștere la nici o restabilire. Cu toate că slujba lui era însoțită de semnul de atenționare al unei foamete pe pământ și al unui foc din cer, profetul lui Dumnezeu a fost respins de această națiune orbită, idolatră. După ce el și-a împlinit slujirea, profetul credincios, dar lepădat, părăsește țara mergând pe drumul care trece peste Iordan – râul morții – și este luat la cer într-un vârtej de vânt.

În ceea ce privește pe Israel, s-a terminat totul. Națiunea a eșuat total și a pierdut ocazia ca pe principiul împlinirii responsabilității ei să-și asigure și să obțină binecuvântarea lui Dumnezeu. Aparent nu mai rămâne nimic altceva decât judecata meritată. Însă aici putem vedea minunile căilor lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu folosește răutatea omului ca să dezvăluie izvoarele de ajutor ale inimii Sale. Omul a eșuat total, și Dumnezeu a arătat că El nu este indiferent față de păcat și că El la timpul Lui va trebui să facă judecata.

Cu toate acestea Dumnezeu este suveran și Își rezervă drepturile Sale de har neîngrădite. Așa se face, că Dumnezeu în loc să judece națiunea, acționează conform harului Său suveran. Pe de o parte El Își păstrează o rămășiță, care nu își pleacă genunchii înaintea lui Baal, pe de altă parte El trimite națiunii vinovate o slujbă a harului pentru fiecare care o primește prin credință. Această slujbă – deoarece este o slujbă a harului – nu poate rămâne limitată la granițele lui Israel. Izvoarele ei sunt în afara granițelor țării, și ea se adresează de fapt lui Israel, dar ea stă la dispoziție și păgânilor.

Elisei este vasul ales să aducă această slujbă nouă a harului unei lumi ruinate. Elisei duce la sfârșit în puterea dătătoare de viață a harului ceea ce Ilie a început în dreptate să facă împotriva idolatriei. Elisei se reîntoarce în ținutul pe care Ilie l-a părăsit. Blestemul era încă acolo; văduvele sunt în necaz; foametea este în țară; dușmanii subjugă poporul și moartea este pretutindeni. Pe această scenă a păcatului și ruinei vine Elisei cu putere de sus, ca în mijlocul acestei lumi întunecate să prezinte harul cerului, care poate rezolva nevoia omului. Astfel blestemul este îndepărtat pe drumul lui Elisei; nevoia văduvei este înlăturată; cea neroditoare devine roditoare; morții sunt înviați; râul este înlăturat; flămânzi sunt săturați; leprosul este curățit; dușmanii sunt puși în încurcătură și sunt bătuți; nevoia pământescă dispare înaintea plinătății cerești, și din moarte rezultă viața.

În felul acesta devine clar că slujba lui Elisei poartă un cu totul alt caracter decât a marelui său înaintaș. În afară de aceasta și stilul de viață al celor doi profeți era total diferit, corespunzător slujbei lor. Ilie locuia cel mai mult timp în locuri retrase, departe de ținuturile locuite de oameni. Elisei practica relații cu semenii săi. Pe Ilie îl găsim singuratic la pârâu, în pustie și în peșteri. Pe Elisei îl întâlnim dimpotrivă în cetăți și în taberele oștirii împăraților. Ilie a fost îngrijit de o văduvă săracă în Sarepta, Elisei este oaspetele unei sunamite bogate.

Cu toate acestea amândoi profeții trăiau în aceeași despărțire sfântă de răul timpului lor. Când Elisei se deplasează printre semenii săi ca și confident al împăraților, ca sfătuitorul ocazional al mai marilor pământului acesta, totuși el este total despărțit de faptele lor rele. El aduce har celor vinovați, umblă însă despărțit de vina lor. El îmbogățește pe mulți cu

Chemarea și pregătirea lui Elisei pentru slujire

binecuvântarea cerului, el însuși se mulțumește să fie un om sărac. El folosește pentru alții izvoarele lui de ajutor și puterea lui în Dumnezeu. El era bogat, dar nu pentru sine însuși.

Așa întâmpină el (de exemplu la Iordan) împotririile naturii; fără să posede bani, el ajută pe săraci; fără să aibă provizii, hrănește o armată întreagă; lucrurile, careucid, le face inofensive; fără să aibă pâine, el hrănește o mare mulțime de oameni; fără medicamente, vindecă pe bolnavi; fără soldați, înfrânge pe vrăjmași; ca mort, dăruiește viață.

În toate aceste străluciri ale harului Elisei ne îndreaptă gândurile spre Unul, Cel mai mare, care a devenit sărac, pentru ca noi prin sărăcia Lui să devenim bogați. În duhul lui Ilie, Ioan Botezătorul, marele antemergător al lui Hristos, a locuit în pustie, ca să aducă lumină rămășiței temătoare de Dumnezeu și să aducă aminte unei generații rele și adultere de păcatele ei. În felul acesta el pregătește drumul Domnului, care a venit ca Fiu al Omului, „a mâncat și a băut” cu fiii oamenilor și într-o lume stricată a împărțit harul lui Dumnezeu printre cetele nevoiaș.

I. Chemarea lui Elisei

(1 Împărați 19.14-21)

Elisei este amintit prima dată într-o misiune a Domnului dată lui Ilie (1 Împărați 19.16). Dezamăgit de nereușita misiunii lui, revoltat împotriva poporului, care mărturisea că este poporul lui Dumnezeu, și totuși Îl dezonora, și preocupat cu sine însuși, Ilie a vorbit despre sine numai bine, însă numai rău despre poporul lui Dumnezeu. El și-a imaginat, că numai el ar fi rămas ca să intervină pentru Dumnezeu și că toată națiunea era împotriva lui și urmarea să-l omoare.

Ilie trebuie să facă experiența că Domnul are și alții, care să facă lucrarea Sa, alți slujitori, care să păstreze mărturia pentru El; în poporul lui Dumnezeu erau șapte mii care nu s-au plecat înaintea lui Baal. Așa s-a ajuns ca Ilie să se întoarcă înapoi din Horeb și trebuia să ungă pe Elisei, fiul lui Șafat, ca profet în locul lui.

Cât de des în aceste zile de decădere și necredincioșie crescândă noi, cu orizontul nostru îngust, suntem înclinați să gândim că lucrarea lui Dumnezeu ar fi dependentă de unul sau doi slujitori credincioși ai Domnului, și odată cu plecarea lor se va stinge mărturia pentru Domnul. Noi trebuie să învățăm că atunci când slujitorii pleacă, Dumnezeu rămâne, și că Dumnezeu are alte unelte pregătite pentru lucrarea Sa, necunoscute nouă. Dumnezeu are robii Săi ascunși, care nu s-au plecat înaintea puterii crescânde a răului.

Ascultător de Cuvântul Domnului, Ilie pleacă de la Horeb ca să caute pe Elisei, care era ales să ocupe locul lui Ilie de profet. El nu este de găsit printre mai marii lumii acesteia. Dumnezeu nu Se uită la persoană. În alegerea slujitorilor Săi El nu este dependent de cei mari și de oamenii cu vază. El poate folosi bogați și instruiți, împărați și preoți, dacă Îi place. Însă în anumite ocazii El arată cât de puțin prețuiește El lucrurile de care noi suntem așa de

mândri, prin aceea că El lasă un om foarte simplu să facă slujbe de cea mai mare valoare spirituală. El poate folosi o fetiță, ca să binecuvânteze un om mare; El poate lua un tânăr de la turma de oi și să-l facă conducător al poporului Său Israel; El poate folosi pe logodnica unui tâmplar, ca să aducă pe lume pe Mântuitorul; El poate folosi pescari simpli, ca să pună lumea în mișcare. Așa se face că în zilele lui Ilie El cheamă pe un țăran simplu de la plug, ca să fie profetul Său în timpul acela.

În afară de aceasta, Dumnezeu nu cheamă pe slujitorii Săi dintre cei care nu lucrează, dintre cei care duc o viață comodă, inutilă. Elisei era un om harnic în meseria lui. El tocmai ara „cu douăsprezece perechi de boi și el era cu a douăsprezecea”, atunci când a fost chemat. La fel și David la timpul lui a fost chemat de la turma de oi să devină împărat. Și mai târziu ucenicii erau la pescuit sau la reparatul mrejelor, când au fost chemați să urmeze pe Împăratul împăraților.

Ilie își aruncă mantaua asupra acestui om aflat la lucru, ca să arate că Elisei trebuia să părăsească câmpul lui de lucru de până atunci, și acum să acționeze în duhul și în sensul aceluia căruia îi aparținea această manta. Elisei pare să fi înțeles aceasta, căci noi citim despre el: „el a lăsat boii și a alergat după Ilie.” Însă cu toată serviabilitatea lucrată de Dumnezeu în inima lui Elisei de a urma pe Ilie, Elisei părăsește cu greu pe părinții lui. El spune: „Te rog, lasă-mă să sărut pe tatăl meu și pe mama mea și te voi urma.” Răspunsul lui Ilie pune responsabilitatea de a urma chemarea lui Dumnezeu exclusiv în seama lui Elisei: „Du-te, și întoarce-te: căci ce ți-am făcut eu?” El nu vrea să exercite presiune asupra lui. Elisei însuși trebuia să recunoască însemnătatea a ceea ce Ilie a făcut cu el. El poate hotărî dacă să se întoarcă înapoi la părinții lui sau să meargă cu profetul lepădat și prigonit.

Deci dacă găsim la Elisei ceva din „privirea înapoi” la „ce este în urmă”, totuși el se dovedește a fi biruitor, prin aceea că prin dăruirea a ceea ce este al lui pregătește o sărbătoare altora. În timpul lui și în măsura lui „a vândut tot ce avea și a dat săracilor”. După ce el a renunțat în felul acesta la profesia lui pământescă, „s-a ridicat și a mers după Ilie și i-a slujit”. Omul, care până atunci era zilnic preocupat răbdător cu lucrul câmpului, trebuia acum pregătit să facă cunoscut minunile harului lui Dumnezeu, prin aceea că îl urmează pe Ilie ca slujitor și însoțitor.

II. Pregătirea lui Elisei pentru slujire

(2 Împărați 2.1-14)

După chemarea lui Elisei, nu mai auzim nimic despre el, până în ziua în care Ilie este răpit la cer. Putem înțelege aceasta, dacă ne gândim că Elisei a fost uns să fie profet în locul lui Ilie. Slujbele lor nu puteau fi simultane. Însă atunci când Ilie a ajuns la sfârșitul pelerinajului lui, Elisei apare pe prim-plan, ca să-l însoțească pe ultima lui porțiune de drum și astfel să fie martor al înălțării lui la cer. Dacă însoțim pe acești doi oameni ai lui Dumnezeu în această scenă importantă, simbolică, nu simțim noi atunci că împrejurările, care stau în legătură cu luarea lui Ilie în cer, slujesc pentru a-l pregăti pe Elisei pentru slujbă?

Cât de des putem vedea în Scriptură, că Dumnezeu pregătește în taină pe oamenii pe care El dorește să-i folosească în mărturia publică. Iosif primește pregătirea prin Dumnezeu și cu Dumnezeu în singurătatea închisorii, înainte ca el să poată fi martorul Lui public în palat. Moise trebuie să păzească patruzeci de ani în singurătatea pustiei turma lui Ietro, înainte ca el să poată conduce prin pustie turma lui Dumnezeu. David învinge leii și urșii, fără ca alții să știe ceva despre aceasta, înainte ca el să întâmpine înaintea ochilor tuturor pe uriaș. La fel și Elisei ca slujitor și însoțitor al lui Ilie trebuie să aibă pregătirea, înainte să poată ocupa locul ca profet al lui Dumnezeu și martor al harului. Numai așa el devine un vas „folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună”.

Pe acest ultim drum în comun trebuiau vizitate o serie de locuri remarcabile, trebuiau trecute cu succes anumite probe și învățate anumite lecții. Locurile, pe care ei trebuiau să le viziteze și care erau așa de renumite în istoria lui Israel cu Dumnezeu, cu siguranță trebuiau să aibă o mare însemnătate pentru Elisei, ca de altfel pentru toți care doresc să slujească Domnului.

Gilgal, locul de plecare al drumului lor, era primul loc unde s-a așezat tabăra lui Israel în țara făgăduită, după ce au trecut prin Iordan. Aici poporul a fost circumcis, și aici Domnul a zis lui Iosua: „Astăzi am îndepărtat disprețul Egiptului de peste voi” (Iosua 4.19; 5.2-9). În lumina Noului Testament putem înțelege sensul spiritual al circumciziei. Astfel din epistola către Coloseni aflăm că această acțiune reprezintă judecata lui Dumnezeu asupra trupului cărnii în moartea lui Hristos și ea amintește credinciosului că el trebuie să țină practic carnea în moarte (Coloseni 2.11; 3.5). Dumnezeu nu numai a anulat păcatele credinciosului, ci la cruce El S-a socotit și cu omul vechi, care a făcut păcatele. Oroarea lui Dumnezeu cu privire la firea pământească, judecata Lui asupra cărnii (firii pământești) și sentința Lui de moarte cu privire la carne, toate acestea au fost exprimate în Hristos la cruce și au fost purtate de El. Credincioșii pot spune: „Omul nostru vechi a fost răstignit împreună cu Hristos.” Pe baza a ceea ce Dumnezeu a lucrat prin Hristos, credinciosul este îndemnat să „omoe” carnea în toate formele ei de înfățișare. Orice exprimare a cărnii ar trebui s-o tratăm ca mădular al „omului vechi”, care a avut parte de condamnarea la moarte. Dacă judecăm carnea în felul acesta, atunci disprețul Egiptului este îndepărtat de la noi. Felul de viață de odinioară nu se va mai găsi la noi. Cât de important este, ca noi să învățăm și să practicăm această primă lecție mare, dacă vrem să reprezentăm aici și acum în vreun fel oarecare pe Omul minunat, care S-a înălțat la cer.

Betel era a doua stațiune pe drumul lor – un loc care a jucat un rol foarte deosebit în istoria patriarhului Iacov (Geneza 28.10-19). Acolo Domnul S-a arătat sărmanului vinovat Iacov într-un loc pustiu. El a ajuns acolo din propria vină, însă Dumnezeu l-a binecuvântat în harul Său suveran și i-a dat făgăduințe necondiționate. Douăzeci de ani el trebuia să umble în străinătate, dar i se asigură, că Dumnezeu vrea să fie cu el, că Dumnezeu îl va păzi și îl va aduce înapoi în țară și că Dumnezeu Își va împlini cuvântul. Astfel Elisei primește la începutul slujirii sale, ca Iacov atunci, asigurarea că un Dumnezeu credincios îl va binecuvânta în harul Său nemărginit, un har, pe care el trebuie să-l mărturisească în slujba Sa.

Este bine dacă și noi mergem pe drumul nostru de pelerini având siguranța binecuvântată, că Dumnezeu este cu noi, că El ne sprijină și în final ne va duce la țel, că noi recunoaștem că ceea ce dragostea Lui a prevăzut pentru noi este singurul lucru pentru care merită să trăiești.

Etapa următoare în această călătorie memorabilă era *Ierihon*. Era la Ierihon, unde mai marele oștirii Domnului s-a arătat lui Iosua cu sabia scoasă. În afară de aceasta, poporul a întâlnit pentru prima dată dușmanul, care voia să-i blocheze intrarea în țara făgăduită; acolo ei au experimentat că mai marele oștirii Domnului era mai puternic decât puterea dușmanului (Iosua 5.13-15; 6). Era bine pentru Elisei, care era chemat ca martor al lui Dumnezeu, să întâmpine împărați și ura lor de moarte, să i se amintească că în lupta pentru Domnul el va fi sprijinit prin oștirea Domnului, având în frunte pe mai marele oștirii Domnului. Când mai târziu Elisei la Dotan a fost asediat printr-o oștire cu cai și cară, el a experimentat că puterea oștirii, care a intervenit pentru el, era mai mare decât oștirea sirienilor care l-au înconjurat, căci „iată, muntele era plin de cai și de care de foc, împrejurul lui Elisei”. În zilele noastre este privilegiul fiecărui creștin să fie pe drumul spre glorie și sub conducerea Căpeteniei mântuirii noastre să fie împotriva oricărui dușman care vrea să ne răpească binecuvântările și savurarea planului lui Dumnezeu (Evrei 2.10).

Ultima stațiune a acestui drum semnificativ este la *Iordan*, care în Scriptură este folosit întotdeauna ca imagine a morții, în care orice legătură cu lumea își găsește sfârșitul. Amândoi, Ilie și Elisei, traversează Iordanul pe uscat; simbolic ei trec prin moarte, unul, ca să se înalțe la cer, celălalt ca să mărturisească harul ceresc unei lumi față de care el este mort spiritual.

În felul acesta învățăm deci – ca și Elisei atunci – în *Ghilgal*, sfințenia lui Dumnezeu, care cere judecată asupra cărnii, în *Betel*, harul neschimbător al lui Dumnezeu, care ne binecuvântează și ne păzește și ne duce în siguranță la țel; în *Ierihon*, puterea nespuse de mare a lui Dumnezeu, care este la lucru pentru noi și care ne menține; la *Iordan* în final, nevoia despărțirii de lume, ca să ajungem pe terenul ceresc și să devenim martori ai unei vieți cerești, pe care o face cunoscută harul lui Dumnezeu și poate spune: „Este timp de luat argint și de primit haine, și măslini și vii, și oi și boi, și robi și roabe?” (2 Împărați 5.26).

Pe acest ultim drum lui Elisei nu numai i se aduc aminte adevărurile cele mai importante, ci sentimentele lui sunt puse la probă prin solicitările întreprinse ale lui Ilie „Rămâi aici ...”. Solicitarea de a vizita aceste locuri diferite a primit-o Ilie. Lui Elisei nu i s-a poruncit să-l însoțească. Dar dacă cu toate acestea el însoțește pe Ilie, aceasta este exclusiv o problemă de dragoste. De trei ori Elisei răspunde: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău, nu te voi lăsa!”

Nu are aceasta să ne spună nouă astăzi ceva? Nu ar trebui dragostea pentru Hristos să ne determine să învățăm lecțiile, pe care aceste etape diferite ale acestei călătorii unice le pune înaintea noastră? În *Ghilgal* noi trebuie să învățăm mai întâi învățătura despre judecata lui Dumnezeu asupra cărnii; ea este punctul de plecare pentru unirea noastră cu Hristos; căci cine poate umbla cu Hristos, fără să aibă carnea judecată? Și aceasta nu o învățăm pe nici un alt drum mai bine ca atunci când iubim din toată inima pe Domnul Isus. Și adevărul despre casa

lui Dumnezeu, care se exprimă prin *Betel* și care ne prezintă planul lui Dumnezeu, poate fi înțeles numai de o inimă care își dorește să înțeleagă bine felul de gândire al lui Hristos și să-l trăiască. Judecata lui Dumnezeu peste tot ce este lumesc – aceasta simbolizează *Ierihon* – poate fi înțeleasă numai de un om a cărui inimă și gânduri sunt îndreptate spre o altă lume. *Iordanul* în final ne arată că trebuie să renunțăm la lucrurile pământești în favoarea lucrurilor cerești actuale; pentru aceasta este nevoie de o dragoste care poate cuceri o țară în care curge lapte și miere, pentru că ea se îndreaptă în totalitate spre un Om care a intrat în cer.

Apoi mai erau și fiii profeților, care de două ori au amintit lui Elisei că Domnul era în momentul în care să ia la Sine pe stăpânul lui. Cu mai multă cunoștință decât inimă, ei voiau să împiedice părtașia lui Elisei cu stăpânul lui, prin aceea că au încercat să-l determine să se preocupe cu sine însuși și cu pierderea de care va avea parte. Elisei le răspunde: „Da, știu, tăceți!” El spune totodată: „De ce să nu merg cu stăpânul meu Ilie și să învăț ce înseamnă să fi în părtașia lui în Ghilgal? De ce să nu învăț cu el lecția de la Betel? De ce să fiu despărțit de el, când el trece prin Ierihon? De ce să nu mă fac una cu el, când el trece prin Iordan, chiar dacă aceasta înseamnă că eu trebuie să las înapoia mea binecuvântările țării, ca să fiu cu el în afara taberei într-un loc al ocării? Căci de partea cealaltă a acestui loc de ocară este un alt loc, o scenă cerească, și sentimentele mele aparțin aceluia care este în momentul să pășească pe această scenă nouă?”

Ultima stațiune a fost atinsă, a sosit momentul despărțirii. Ilie va fi în curând răpit la cer. Elisei urma să rămână în urmă fără stăpânul său, la o națiune răzvrătită, care odinioară era poporul lui Dumnezeu. În acest moment solemn Ilie rostește ultimele lui cuvinte: „Cere ce să-ți fac mai înainte de a fi răpit de la tine.” Putea această ofertă să fie făcută mai devreme? Nu este ca un examen final pentru Elisei? Nu va arăta răspunsul lui, dacă el a înțeles dimensiunea spirituală a chemării sale? Dacă el a profitat de părtașia cu Ilie? Dacă în mod deosebit el a învățat lecțiile de la Ghilgal, Betel, Ierihon și Iordan? Nu va arăta clar răspunsul lui Elisei dacă el gândește la câștig pământesc, onoare carnală și putere lumească, sau dacă de aici înainte singurul lui țel este să preia locul profetului și să mărturisească harul suveran al lui Dumnezeu, ca locțiitor al unui om care a plecat în cer?

Răspunsul lui Elisei revelează o dăruire a inimii binecuvântată. El nu cere nici viață lungă, nici bogății pământești, nici onoare lumească. El nu dorește lucruri, pe care le prețuiește omul firesc, ci ceea ce are nevoie omul spiritual, căci el spune: „Să fie, te rog, o măsură dublă a duhului tău peste mine!” Însă aceasta nu înseamnă că el se roagă pentru o măsură dublă de daruri sau putere, așa cum Ilie le-a posedat. Cuvântul ebraic conține partea dublă, pe care o moștenește cel întâi născut (Deuteronom 21.17). Elisei nu se roagă nici pentru o măsură dublă de lucruri materiale, ci pentru o măsură dublă de putere spirituală. Și ceilalți profeți au nevoie de putere spirituală, dar dacă Elisei este uns ca să preia locul lui Ilie, atunci pentru aceasta are nevoie de o putere spirituală care să fie de două ori mai mare decât a celorlalți profeți.

Ilie răspunde: „Greu lucru ai cerut!” Să dobândești bogății, onoare și putere lumească ar putea costa osteneală și multe eforturi spirituale, dar nu este nimic „greu”, căci oamenii lumii acesteia pot dobândi aceste avantaje materiale, făcând eforturile corespunzătoare. Dar ca să

obții putere spirituală sau să faci parte de ea, aceasta este în afara aptitudinilor omului natural. Ilie spune: „Dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa îți va fi; iar dacă nu, nu va fi”. Deci împlinirea rugăminții sale pentru o parte dublă de putere spirituală era dependentă de faptul dacă el va vedea pe Ilie în poziția lui nouă ca om care se înalță la cer. Privirea spre Ilie în cer va fi taina puterii lui Elisei pe pământ.

În aceasta sunt cuprinse lucruri prețioase ascunse, al căror înțeles spiritual abia creștinismul le-a putut revela. Nu știm noi că privirea credinței îndreptată spre Hristos în glorie este taina puterii unui creștin aici pe pământ? Nu a fost aceasta așa în mod evident la Ștefan, primul martir creștin? „Dar el, fiind plin de Duh Sfânt, privind țintă spre cer, a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a spus: «Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu»”. În lumina acestei priveliști minunate Ștefan a fost umplut cu putere din înălțime așa de mult, că a putut să se roage pentru ucigașii lui, ca și Domnul său, și în mijlocul loviturilor de pietre să-și încredințeze liniștit duhul Domnului Isus. La fel și apostolul națiunilor începe alergarea sa ca creștin cu privirea îndreptată spre Hristos în glorie, și în lumina acestei priveliști el a umblat cu deplină dăruire aici pe pământ toți anii vieții sale ca martor al lui Hristos. Și acest apostol ne spune: „Noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie” (2 Corinteni 3.18). Noi trebuie să privim pe Domnul în glorie, dacă vrem să prezentăm pe pământ pe acest Om binecuvântat și desăvârșit, care a intrat în glorie.

„Și a fost așa: pe când mergeau ei încă și vorbeau, iată un car de foc și cai de foc, și i-au despărțit pe cei doi; și Ilie s-a suit la ceruri într-un vârtej de vânt. Și Elisei l-a văzut și a strigat: «Părinte! Părinte! Carul lui Israel și călăreții lui!»”

Așa ceva măreț nu a avut încă loc pe pământ. Este mult mai mult decât răpirea liniștită a lui Enoh, dar și mult în urma maiestății liniștite a înălțării la cer, la care nu erau necesare care de foc, ca să înalțe de pe pământ trupul înviat al Mântuitorului. El „a fost înălțat și un nor L-a luat dinaintea ochilor lor”.

Chiar dacă Elisei vede pe stăpânul său ridicându-se spre cer, totuși citim: „Și nu l-a mai văzut”. El îl vede în cer, unde a intrat, dar el nu-l mai vede pe pământ. Nu ne spune nimic aceasta? Nu scrie apostolul: „Astfel noi, de acum, nu mai cunoaștem pe nimeni potrivit cărnii; și chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos potrivit cărnii, totuși acum nu-L mai cunoaștem astfel” (2 Corinteni 5.16). Desigur aceasta nu trebuie să însemne că noi nu mai trebuie să privim pe Hristos pe drumul Său prin lumea aceasta și să nu învățăm de la El, și să ne bucurăm mult de smerenia și harul Lui, de dragostea Lui gingașă și de sfințenia Lui nespus de mare. Nu, aceste cuvinte ne spun, că noi nu ar trebui să-L cunoaștem numai în legătură cu Israel și cu lumea aceasta, ci ca și Conducător al unei cete cerești și în relații cerești. Ucenicii, care Îl iubeau, ar putea spune în neștiința lor: „Am sperat că El ar fi Acela care va salva pe Israel.” Creștinătatea stricată ar putea încerca că lege Numele lui Hristos cu eforturile lor pentru îmbunătățirea omului și a lumii; însă un creștin, care a fost instruit cu privire la gândurile

Chemarea și pregătirea lui Elisei pentru slujire

Domnului său, își va ocupa locul în afara lumii. Țelul lui este Hristos în glorie, și el refuză să lege pe Hristos cu lumea aceasta, care L-a răstignit în cuie pe cruce.

În Elisei ne este prezentat aici în mod plăcut, simbolic, care este rezultatul când noi cunoaștem în acest fel pe Hristos în poziția Lui nouă în cer. Elisei face două lucruri: întâi, „și-a apucat hainele și le-a sfâșiat în două bucăți”; aceasta însemna dezbrăcarea de un caracter, ca să îmbrace un caracter cu totul nou, căci hainele vorbesc despre dreptatea practică a sfinților și de comportarea lor înaintea lumii. Elisei nu le-a pus simplu la o parte, ca la ocazii viitoare să le îmbrace iarăși; el le-a făcut nefolositoare pentru o întrebuințare viitoare, rupându-le. În al doilea rând, „a ridicat mantaua lui Ilie, care căzuse de pe el”. El vrea ca începând de acum să arate caracterul omului care a fost luat în cer. La fel spune și apostolul în continuarea locului citat anterior: „Astfel, dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.”

Elisei acționează imediat în puterea vieții noi. El se întoarce înapoi la o națiune stricată, care a încălcat Legea, s-a întinat cu slujirea la idoli și era decăzută de la Domnul; în mijlocul acestei stricăciuni și a stării de tristețe el oferă harul suveran al lui Dumnezeu, care se ridică deasupra tuturor păcatelor oamenilor și stă tuturor la dispoziție, care au suficientă credință să-și însușească binecuvântările lui.